

Iulian Tănase

Te rog să nu vii în timp ce dorm

Iulian Tănase

Te rog să nu vii
în timp ce dorm

Roman

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Carmen Eberhat

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TĂNASE, IULIAN

Te rog să nu vii în timp ce dorm : roman / Iulian Tănase. -
București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2839-6
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2839-6

Celor care nu și-au spus povestea

*Dying
Is an art, like everything else.
I do it exceptionally well.*

*I do it so it feels like hell.
I do it so it feels real.*

Sylvia Plath, *Lady Lazarus*

1.

„John, în vârstă de 82 de ani, este profund deprimat și simte că nu are niciun motiv să mai trăiască după ce a fost diagnosticat recent cu cancer pancreatic și i s-a spus că mai are de trăit mai puțin de un an. Deși vine la tine, consilierul lui, de câteva luni, perspectiva asupra vieții nu i s-a schimbat, iar el este hotărât să pună capăt la ceea ce consideră a fi o «existență goală», înainte ca moartea să-l ajungă din urmă. Partenerul lui din ultimii 45 de ani, Jim, a murit în urmă cu doi ani, iar John crede acum că realitatea propriei mortalități a devenit clară. John locuiește într-un azil de bătrâni, dar are puțini prieteni apropiați. El și Jim se izolaseră de ceilalți și, pentru a-și proteja intimitatea, au rupt cu ani în urmă

orice legătură socială. John nu are un sistem de sprijin și nu este interesat să-și dezvolte unul acum. Îți spune că a trăit destul și că a realizat în viață aproape tot ce și-a dorit. Acum este pregătit să moară și vrea doar să încheie totul cât mai repede și fără durere. Îți cere să-l ajuți să se hotărască asupra celui mai eficient mod de a-și atinge acest scop. În calitate de consilier al lui, ce-ar trebui să faci?”

(Edward Neukrug, *The World of the Counselor. An Introduction to the Counseling Profession*)

2.

— Ai putea să-i scrii o scrisoare, mă gândesc.

— Cui?

— Morții.

— Glumești!?

— Nu, deloc.

— Cum să-i scriu morții o scrisoare!?

— Așa, bine. Mai ai niște timp de trăit, nu mult, dar totuși mai ai ceva. Mi-ai spus la un moment dat, dacă-ți amintești, că mereu ți-ai dorit să scrii.

— Da, mi-am dorit.

— Și de ce n-ai scris?

— Nu știu, n-am găsit motivația necesară.

— Dar ai căutat-o?

— Nu, nu cred.

— De ce?

— Nu știu, viața mi s-a părut mereu mai importantă decât scrisul, am preferat să trăiesc.

— Iar acum viața se termină, iartă-mă că sunt direct.

— E OK. Da, știu că se termină.

— Doar că nu s-a terminat, John. Nu încă. Dacă s-ar fi terminat, discuția asta n-ar mai fi avut loc.

— Cred că pot să-mi imaginez asta. Plus că, după ce mor, chiar nu mai vreau să vorbim.

— Sincer, nici eu. Sper că n-o să vii să mă bântui.

— Asta nu pot să-ți promit.

John se ridică din fotoliu și se duce la fereastră. Aruncă o privire spre Pershing Field Park. Zâmbește. Pershing e plin de viață. Se îndepărtează de fereastră și se oprește în dreptul posterului agățat pe perete.

— *Nighthawks*! E multă singurătate în lucrarea asta a lui Hopper.

— Da, chiar e.

— Uită-te puțin la personajele astea: fiecare e înfășurat în propria singurătate și-n

propria anxietate. Tabloul e din 1942, e anul în care m-am născut eu. America intrase de puțin timp în război.

— Războiul a fost mereu o sursă de singurătate.

— Și de moarte. Îmi place lumina din cabinetul tău, Bob. Mereu mi-a plăcut. Și-mi place la nebunie peretele ăsta plin cu cărți.

— Fotoliile nu-ți plac?

— Ba da, galbenul e culoarea mea preferată.

John revine în fotoliu. Bob îl privește în ochi.

— John, ascultă-mă, te rog: nu crezi că moartea ar putea fi un bun motiv să scrii?

— Ba da, dar moartea putea fi un motiv să mă apuc de scris și pe vremea când eram tânăr, nu crezi? Eram muritor și pe-atunci.

— Da, bineînțeles. La orice vârstă, moartea e un bun motiv de-a face ceva.

— Și-atunci, de ce aș scrie acum, tocmai acum!?

— John, acum moartea este iminentă. Când erai tânăr, nu era. Când erai tânăr, moartea era doar o posibilitate.

— Bob, ideea era să mă ajuți să găsesc o cale de-a încheia cât mai repede afacerea asta.

— Iar eu îți propun să închei afacerea în felul ăsta, scriindu-i morții o scrisoare.

— O, Doamne, și te mai și plătesc...

— Bineînțeles că mă plătești, sunt consilierul tău.

— După ce mor, nu mai vezi niciun ban de la mine.

— Nu știu, mai vedem noi.

— Și ce să-i scriu morții în scrisoarea asta?

— Îi scrii despre viața ta, orice-ți trece prin cap, scrii ce vrei tu.

— Să-i povestesc morții viața mea?

— Da, de ce nu?

— E ciudat, Bob, e ciudat ce-mi propui, e-al naibii de ciudat.

— E doar o idee. Am găsit la un moment dat într-o carte un citat din Anne Morrow Lindbergh: „O experiență nu este încheiată decât după ce a fost scrisă“. Mi-a plăcut faza asta, m-am gândit mult la vorbele astea. Scrisul chiar dă sens experiențelor noastre. Scrisul ne ajută să înțelegem mai bine ce-am trăit.

— Asta pot să-nțeleg. Doar că eu sunt pe moarte, mai am foarte puțin.

— Și vrei să ai și mai puțin?

— Da, așa mă gândeam. Chiar n-am chef să aștept să vină moartea spre mine, prefer să mă duc eu spre ea.

— Poți să te duci spre ea și cu o scrisoare-n mână.

— Nu te lași deloc, observ.

— John, ascultă-mă, cred sincer că ți-a mai rămas suficient timp ca să faci ceea ce mereu ți-ai dorit să faci, adică să scrii. Pentru numele lui Dumnezeu, scrie nenorocita aia de scrisoare, ce-ai de pierdut!?

— Pierd timpul, Bob!

— Ce timp, John!? Despre ce timp vorbești? Despre puținul timp care ți-a mai rămas și căruia chiar ai putea să-i dai un sens!?

— Bine, o să mă gândesc. Dar, după ce mor, o să vin să te bântui, ca să știi. Și n-o să te plătesc pentru asta.